

[Peter Larsen.]

lingsmetoder gør det muligt i mange tilfælde at uddanne og oplære evnesvage til en form for beskæftigelse, der ikke alene kommer samfundet til gode, men som også er med til at give disse mennesker en tilværelse med et betydelig bedre indhold og dermed til at efterleve forsorgslovens formålsparagraf, der går ud på at skabe en normal tilværelse for de andssvage.

Jeg synes også, at hele dette problem naturligt hører hjemme i forbindelse med de revalideringsbestræbelser, man udfolder på andre områder. Jeg skal ikke gå ind i en dybere analyse af denne sammenhæng, kun sige, at det set fra venstres synspunkt er helt klart, at det er gennem udbygning af de bestående institutioner, at man har mulighed for at skille de forskellige grader af sygdommene og derigennem skabe de bedste oplærings- og beskæftigelsesmuligheder. Det er netop herigennem, at vi i størst mulig udstrækning har mulighed for at foretage en udskillelse af de mest syge og give dem den behandling, de har behov for, samtidig med at man giver de grupper, der — omend handicappede — har mulighed for at arbejde, en chance.

Alt dette forudsætter imidlertid ikke alene, at der er en række mindre enheder, en række centraler, som kan foretage disse ting, men også, at der er en centralinstitution, som kan modtage disse patienter og undersøge og fordele dem. Derfor er en centralinstitution nødvendig. Hvorvidt der, som den højtærede minister nævner i lovforslaget, skal være to, én for børn og én for voksne, eller der blot skal være én, mener jeg vi nærmere bør overveje.

I den fyldige betænkning, der ligger til grund for planlægningsudvalgets oplæg, er der gjort nøje rede for alle de problemer, der knytter sig til denne sag. Det er jo — også når man har læst denne redegørelse igennem — helt klart, at der for det fynske områdes vedkommende er behov ikke alene for de mange enkeltinstitutioner, men også for denne centralinstitution og for de pladser, som den vil give. Vi har jo behov for dobbelt så mange pladser, som vi råder over i øjeblikket, og hvis vi, som jeg nævnte det for lidt siden, skal løse problemerne andre steder, forudsætter det også en udbygning her.

Venstre er altså positiv i sin indstilling over for løsningen af disse spørgsmål, men de 55 mill. kr., som lovforslaget opererer med, er jo mange penge. Det fremgår hverken af lovforslaget eller af bemærkningerne dertil, hvor mange år man har tænkt sig at en fuld udbygning af dette forsorgsområde vil vare, og jeg finder derfor, at det vil være rimeligt at få skabt nøjere klarhed over de planer, der ligger til grund for beregningen i anvendelsen af disse penge. Om det skal gøres her ved første behandling eller i udvalget, vil jeg ganske overlade til ministeren at afgøre, men vi må have klarhed over alle de økonomiske aspekter i denne sag. Vi er vel klar over, at det er en kostbar opgave at løse disse problemer, og det er derfor også nødvendigt, at man søger at se disse investeringer i sammenhæng med statens almindelige økonomi og i forbindelse med hele bygge- og anlægsvirksomheden. Der har så ofte været talt om, at der skulle opstilles en prioritetsorden, og jeg synes, at det, når man nu står over for at skulle vedtage en rammelov, hvad dette jo i realiteten er, vil være rimeligt at se det i sammenhæng med de øvrige økonomiske faktorer og derigennem få klarhed over den økonomiske sammenhæng og over, i hvor høj grad vi har mulighed for at fremme udbygningen på dette område, som vi er så stærkt interesseret i. Jeg håber, at vi får lejlighed til i udvalget at drøfte disse og mange andre enkeltheder, og skal derfor ikke ved denne lejlighed gå ind på en mere detaljeret udredning af disse spørgsmål.

Der er blot et enkelt spørgsmål, som jeg føler trang til at røre ved her til sidst. Selve realiseringen af de foreliggende planer betyder jo ikke, at pladsmangelen på Fyn er ovre. Tværtimod vil der stadig, jfr. betænkningen, være behov for 50-100 pladser mere, og jeg har bemærket, at man har påtænkt at etablere en række mindre enheder i forbindelse med forskellige købstæder på Fyn. Selve tanken kan vel i og for sig synes rigtig, men placeringen må man vælge både ud fra praktiske og økonomiske hensyn, og jeg vil i denne forbindelse gerne pege på, at staten jo ejer bygninger, som måske kan bruges til dette formål. Jeg tænker her i første række på slottet Østruplund, som socialministeriet ejer, og